

Arrest

nr. 60 612 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 14 januari 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juli 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 15 december 2010. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.07.2010 werd ingediend door:

*G., T. (R.R.: 000)
geboren te (...)
+ echtgenote: G., K. (R.R. 000)
Geboren te (...)
adres: (...)
nationaliteit: Georgië (Rep.)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan, zijn onvoldoende: Betrokkenen halen aan dat ze geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkenen niet voldoen aan de criteria voor regularisatie op basis van punt 2.8A van de instructies dd. 19.07.2009. Ze voldoen niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8A van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 05.07.2010, dus niet tijdens hoger vernoemde periode. Bijgevolg voldoen betrokkenen niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkenen sinds 18.03.2005 in België verblijven, de nodige inspanningen geleverd zouden hebben om zich optimaal te integreren, een huurovereenkomst dd. 16.09.09 voorleggen evenals deelcertificaten voor de modules B-NT2 threshold A en B en Waystage A en B, evenals een certificaat van de opleiding Nederlands voor anderstaligen, richtgraad 1 d.d. 05.06.2008, een inschrijvingsfiche voor het schooljaar 2007-2008 van het CVO Hitek d.d. 02.10.2007, drie getuigenverklaringen, een arbeidsovereenkomst met de firma (...) bvba d.d. 24.09.2009, een bibliotheekkaart, een omnipass van De Lijn geldig van 11.07.2009 tot 10.07.2010 en een werkbelofte van firma (...) bvba d.d. 16.10.2009, zijn louter op zichzelf geen grond voor een verblijfsregularisatie. Bovendien blijven de ontvankelijkheidstermijnen voor punt 2.8A behouden, zoals reeds vermeld.

Betrokkenen menen verder in aanmerking te komen voor een regularisatie op basis van een langdurige asielpcedure, met inbegrip van de procedure bij de Raad van State. Een eerste asielpcedure werd ingediend op 18.03.2005 en werd afgesloten op 06.12.2005 met de beslissing 'weigering verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken. Tegen deze beslissing werd geen beroep aangetekend. De totale duur van de procedure bedroeg dus iets minder dan negen maanden en niet de vooropgestelde vier jaar om in aanmerking te komen voor een regularisatie op basis van een langdurige asielpcedure. De tweede asielpcedure van betrokkenen werd afgesloten op 13.12.2006 met de beslissing 'niet ontvankelijk (weigering verblijf)' door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Tegen deze beslissing werd beroep aangetekend bij de Raad van State. Dit beroep is nog hangende. De duur van de procedure, op dit moment, bedraagt iets meer dan vier jaar en zes maanden en dus niet de vooropgestelde vijfjaar die noodzakelijk is om in aanmerking te komen voor een regularisatie op basis van een langdurige asielpcedure (met inbegrip van de procedure bij de Raad van State). We dienen hierbij op te merken dat de Raad van State geen onderdeel is van de asielpcedure. De asielpcedure van betrokkenen werd afgesloten op 13.12.2006, hen betekend op 14.12.2006.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 05.07.2010 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de betrokkenen nog een aanvraag 9ter lopende hebben en momenteel in het bezit zijn van een attest van immatriculatie, geldig tot 27.01.2011. De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (de vervolging in hun land van herkomst omwille van hun politieke overtuigingen en engagement, de vrees voor hun fysieke en psychische integriteit, de vermeende schending van art. 3 van het E. V. R. M. en onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Toepassen discretionaire bevoegdheid

Betreffende de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) werden er regeringsinstructies uitgevaardigd op 19 juli 2009. Deze instructies werden echter door de Raad van State vernietigd op 9 december 2009.

De verwerende partij merkt op dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid zich echter geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Bovendien, gelet op het feit dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid een discretionaire bevoegdheid heeft, kan van deze instructies afgeweken worden en kunnen deze instructies bijgevolg ruimer geïnterpreteerd worden. Te meer ze vernietigd werden door de Raad van State.

Het engagement van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid wordt door de verwerende partij echter strikt geïnterpreteerd. De verwerende partij past de instructies toe, zonder verdere ruimte te laten om de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid te laten spelen. Deze strikte toepassing druist volledig in tegen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid.

De beoordelingsbevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid is discretionair en kan bijgevolg alleen casuïstisch worden toegepast. Het uitvaardigen van de regeringsinstructies was een poging om enige rechtszekerheid te bieden aan verzoekers van een regularisatie, maar kan niet leiden dat andere categorieën sowieso verblijfsrecht geweigerd worden indien ze niet binnen het mooi omlijnde kader van de instructies vallen.

Regeringsinstructies

LANGDURIGE ASIELPROCEDURE

De asielprocedure van de verzoekende partijen heeft uitermate lang geduurd. De tweede asielaanvraag van de verzoekende partijen dateert van 30 mei 2006. Hun asielprocedure werd negatief afgesloten met een arrest van de Raad van State op 30 november 2010, kennisgeving 10 december 2010.

De asielprocedure van de verzoekende partij heeft vier jaar en 6 maanden geduurd.

In de bestreden beslissing, waarin verwerende partij geen gewag maakt van het arrest van de Raad van State dd. 30 november 2010, wordt vooropgesteld dat de verzoekende partijen niet in aanmerking komen voor een regularisatie op basis van een langdurige asielprocedure, aangezien die procedure niet de vooropgestelde vijf jaar bedraagt.

De strikte interpretatie van de instructies door de verwerende partij heeft voor de verzoekende partijen nefaste gevolgen.

De verzoekende partijen hebben immers, wegens hun ononderbroken verblijf van ruim vijf jaar in België, in België een nieuw leven kunnen opbouwen, in die mate dat de verzoekende partijen België beschouwen als hun thuisland. Hun toekomst ligt in België.

TOEPASSING PUNT 2.8.A VAN DE REGERINGSINSTRUCTIE

De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op criterium 2.8.A, aangezien de regularisatieaanvraag van de verzoekende partijen niet werd ingediend binnen de zogenaamde 'ontvankelijkheidstermijnen'.

Het staat zonder meer vast dat de hoofdverblijfplaats van de verzoekende partijen sinds maart 2005 in België is, i.e. op heden vijf jaar en tien maanden. Dit gegeven wordt niet ontkend door de verwerende partij.

Dat de verwerende partij dit ononderbroken verblijf van meer dan vijf jaar voorafgaand aan de regularisatieaanvraag niet in rekening neemt omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend na 15 december 2009, is strijdig met het gelijkheidsbeginsel (zie infra).

TOEPASSING PUNT 2.8.B VAN DE REGERINGSINSTRUCTIE

In de (vernietigde) regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 wordt er tevens belang gehecht aan de economische bijdrage die vreemdelingen leveren aan de Belgische samenleving.

Het mag dan ook niet verwaarloosd worden dat de tweede verzoekende partij inspanningen levert om bij te dragen tot de Belgische economie. De tweede verzoekende partij heeft sinds meer dan één jaar een vaste arbeidsbetrekking. Aangezien die arbeidsbetrekking slechts deeltijds is, en de tweede verzoekende partij bijgevolg niet een inkomen equivalent aan het minimumloon heeft, wordt deze economische bijdrage afgewezen.

BESLUIT

Het kan niet ontkend worden dat de situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden, niet kadert in het mooi omlijnde kader van de regeringsinstructies.

Het kan echter evenmin ontkend worden dat de situatie van de verzoekende partijen wel binnen de geest van de regeringsinstructies valt, namelijk het verblijfsrecht toekennen aan de personen die een langdurig ononderbroken verblijf in België hebben, die zich hebben geïntegreerd en inspanningen leveren om bij te dragen tot de Belgische economie.

De strikte interpretatie van de (vernietigde) regeringsinstructies heeft echter nefaste gevolgen.

Bij alle punten afzonderlijk schieten de verzoekende partijen ietwat te kort.

De verwerende partij had het dossier van de verzoekende partijen echter in zijn geheel moeten beoordelen, in plaats van enkel de criteria opgenomen in de (vernietigde) instructies één voor één af te toetsen. Discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid houdt een gevallenstudie in en dient dan ook op die manier beoordeeld te worden.

De verwerende partij heeft nagelaten te motiveren waarom in casu de discretionaire bevoegdheid niet werd aangewend. De verwerende partij heeft zich bij de beoordeling van de aanvraag van de verzoekende partij enkel en alleen gebaseerd op de (vernietigde) regeringsinstructies van 19 juli 2009."

2.2 Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In het raam van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke van de door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. De Raad wijst erop dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van verweerder de redelijkheid tot grens heeft (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494.) Het redelijkheidsbeginsel gaat uit van het feit dat het bestuur binnen de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid beschikt over enige beleidsvrijheid. Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt verweerder gebruik van de criteria van de instructie en dit binnen zijn zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Het staat verweerder vrij om binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid, die hij put uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan hij een machtiging tot verblijf toekent. Verzoeker betwist dit niet in zijn verzoekschrift. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het raam van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan de verweerder geen willekeur worden verweten.

Verzoekers hebben in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 juli 2010 beroep gedaan op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en wijzen op hun langdurig ononderbroken verblijf van meer dan vijf jaar in België. Verzoekers wijzen vervolgens op hun integratie in de Belgische samenleving. Ten slotte halen verzoekers de tewerkstelling aan van tweede verzoekster ten bewijze waarvan zij een kopie van het arbeidscontract hebben gevoegd. Uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op al de aangehaalde elementen heeft geantwoord. Dit wordt niet betwist door verzoekers. Zij verwijten verweerder echter de door hen aangehaalde elementen niet in zijn geheel te hebben beoordeeld en de vernietigde instructie te strikt te interpreteren. Verzoekers ontkennen niet dat hun situatie niet kadert in de criteria zoals bepaald in de instructies doch zij menen dat hun situatie wel valt binnen de geest van de instructies, met name een

langdurig ononderbroken verblijf in België en waarbij betrokkenen geïntegreerd zijn en inspanningen leveren om bij te dragen in de Belgische economie.

De Raad stelt vast dat verweerder wel degelijk de aangehaalde elementen van langdurig en ononderbroken verblijf, integratie en tewerkstelling heeft beoordeeld en heeft geoordeeld dat deze elementen niet voldoende zijn om hen een verblijfsmachtiging toe te kennen. Verzoekers kunnen het met deze beoordeling niet eens zijn doch dit volstaat niet om de motieven te weerleggen of aan te tonen dat de motivering kennelijk onredelijk is. Verweerder kan binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid voor de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepalen welke elementen naar zijn oordeel voldoende zijn om een machtiging tot verblijf toe te kennen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. Voor het overige blijft verzoeker zijn eigen standpunt herhalen zonder daarmee aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze is genomen. De aangevoerde kritiek in het verzoekschrift geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De door de verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geeft aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de macht en niet de verplichting om een verblijf toe te staan. Verweerder heeft *in casu* zijn appreciatiebevoegdheid niet overschreden door te stellen dat verzoekers geen beroep meer kunnen doen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie, de elementen van integratie op zichzelf geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie en zij niet voldoen aan de vooropgestelde vijf jaar die noodzakelijk is om in aanmerking te komen voor een regularisatie op basis van een langdurige asielpcedure. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het gelijkheidsbeginsel en niet-discriminatiebeginsel, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

“Zoals hierboven reeds aangehaald wijst de verwerende partij in de bestreden beslissing op het feit dat verzoekende partijen zich niet kunnen beroepen op criterium 2.8.A, aangezien de regularisatieaanvraag van de verzoekende partijen niet werd ingediend binnen de zogenaamde 'ontvankelijkheidstermijnen' (nl. 15 september 2009 - 15 december 2009).

Op dat punt acht de verwerende partij aldus de regularisatieaanvraag als zijnde onontvankelijk.

Echter verliest de verwerende partij bij dergelijke beslissing het vernietigingsarrest van de Raad van State m.b.t. de regeersinstructies uit het oog (arr. R.v.St. dd. 9 december 2009, .

Overeenkomstig het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn de enige ontvankelijkheidscriteria 1) het bestaan van buitengewone omstandigheden en 2) het voorleggen van een identiteitsdocument.

De verwerende partij heeft reeds in de ontvankelijkheidsfase een discretionaire bevoegdheid, doch heeft zij niet de mogelijkheid om ontvankelijkheidsvoorwaarden toe te voegen! De verwerende partij houdt in de bestreden beslissing voor dat zij strikt de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 toepast.

Het stellen van een ontvankelijkheidstermijn is bijgevolg strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bovendien is het stellen van een dergelijke 'ontvankelijkheidstermijn' strijdig met het gelijkheidsbeginsel en niet-discriminatiebeginsel (artikel 10 en 11 van de Grondwet).

Overeenkomstig artikels 10 en 11 Grondwet dienen personen in gelijke situaties op gelijke wijze behandeld te worden. Deze bepaling geldt ook voor en tussen vreemdelingen overeenkomstig artikel 191 Grondwet.

Het onderscheid dat wordt gemaakt door de verwerende partij voor het regulariseren van vreemdelingen is niet redelijk verantwoord.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in die zin in het arrest 53 240 dd. 16 december 2010:

"Zoals de bestreden beslissing zelf aangeeft, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen samen met verzoeker vast te stellen dat de voormelde instructie door de Raad van State werd vernietigd omdat ze geen ruimte meer toeliet voor appreciatie doordat meteen aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de Vreemdelingenwet was voldaan, wanneer aan de in de instructie opgenomen criteria wordt voldaan en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan

ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. De verwerende partij miskent aldus het vernietigingsarrest van de Raad van State.

De verwerende partij kan zich echter niet verschuilen achter haar ruime discretionaire bevoegdheid. Het is correct dat de verwerende partij ook bij de ontvankelijkheidsfase over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, doch deze ruime discretionaire bevoegdheid heeft betrekking op de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. De verwerende partij kan haar ruime appreciatiebevoegdheid niet misbruiken om voorwaarden aan de wet toe te voegen. In casu geeft ze zelf aan dat voor wie binnen de in de instructie vooropgestelde termijn een aanvraag heeft ingediend, de regularisatieaanvraag meteen ontvankelijk wordt verklaard. Zulks is volledig in strijd met het vernietigingsarrest van de Raad van State. Anders is het voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag. Evenwel betreft de bestreden beslissing de ontvankelijkheid van de aanvraag en geenszins de gegrondheid van de aanvraag. In casu heeft de bestreden beslissing betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet op de gegrondheid van de aanvraag. Aangezien het onderscheid dat door de verwerende partij wordt gemaakt geenszins redelijk te verantwoorden is, kan verzoeker in zijn betoog worden gevolgd. Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt aangetoond." (arrest RVV, nr. 53.240, dd. 16 december 2010, <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailrechtspraak.aspx?id=13290>)

Aangezien de toepassing van de ontvankelijkheidstermijn enerzijds strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en anderzijds in strijd is met het gelijkheidsbeginsel, kan met deze ontvankelijkheidstermijn geen rekening gehouden worden.

De verwerende partij heeft reeds in de ontvankelijkheidsfase een discretionaire bevoegdheid, doch heeft zij niet de mogelijkheid om ontvankelijkheidsvoorwaarden toe te voegen! De verwerende partij houdt in de bestreden beslissing voor dat zij strikt de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 toepast.

Indien de verwerende partij consequent wenst op te treden, mag bijgevolg verwacht worden dat aan de verzoekende partijen een onbepert verblijf wordt toegekend, aangezien de verzoekende partijen volledig voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in punt 2.8.A, namelijk voorafgaand aan de regularisatieaanvraag een ononderbroken verblijf in België van minimum vijf jaar hebben en voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België hebben gehad of, voor die datum, geloofwaardige pogingen hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

De regularisatieaanvraag van de verzoekende partijen is dan ook ontvankelijk en gegrond."

2.4 Vooreerst wordt opgemerkt dat de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, niet uitsluiten dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is.

Verzoekers verwijzen en citeren uit het arrest nr. 53 240 van 16 december 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad merkt op dat de aangevochten beslissing in het voormeld arrest de onontvankelijkverklaring betreft van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet terwijl in casu de bestreden beslissing niet de ontvankelijk- doch de ongegrondverklaring betreft van de aanvraag om machtiging tot verblijf. In dit arrest wordt overigens het volgende gesteld: "Het is correct dat de verwerende partij ook bij de ontvankelijkheidsfase over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, doch deze ruime discretionaire bevoegdheid heeft betrekking op de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. De verwerende partij kan haar ruime appreciatiebevoegdheid niet misbruiken om voorwaarden aan de wet toe te voegen. (...) Anders is het voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag. Evenwel betreft de bestreden beslissing de ontvankelijkheid van de aanvraag en geenszins de gegrondheid van de aanvraag. Voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt de verwerende partij over een ruime discretionaire bevoegdheid voor het bepalen van de voorwaarden voor het toekennen van een verblijf. Voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag zijn er geen wettelijke criteria voorzien en aldus kan de verwerende partij de criteria welke vooropgesteld waren in de instructie hernemen als ware het nieuwe criteria voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag". Bijgevolg wordt in het door verzoekers' aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk een onderscheid gemaakt tussen de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag en de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag.

De Raad herhaalt dat het verweerder vrij staat om binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid die hij put uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan hij een machtiging tot verblijf toekent. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent niet dat verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een

beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan de verweerder geen willekeur worden verweten. Verzoekers hebben in hun aanvraag om machtiging tot verblijf de toepassing gevraagd van het criterium 2.8A van de vernietigde instructie. In de instructie werd met betrekking tot het criterium 2.8A het volgende bepaald: *“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf de datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.”* De Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft aldus geoordeeld dat het criterium ‘duurzame lokale verankering’ een grond kan zijn om het verblijf toe te kennen voor zover betrokkenen hun aanvraag binnen een bepaalde periode hebben ingediend. Waar verweerder in de bestreden beslissing motiveert: *“Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkenen niet voldoen aan de criteria voor regularisatie op basis van punt 2.8A van de instructies dd. 19.07.2009. Ze voldoen niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8A van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 05.07.2010, dus niet tijdens hoger vernoemde periode. Bijgevolg voldoen betrokkenen niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A van de instructie van 19.07.2009.”*, wordt niet aangetoond dat het motief kennelijk onredelijk is.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij in hun verzoekschrift stellen dat een nieuwe ontvankelijkheidsvoorwaarde is toegevoegd in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft *in casu* de aangehaalde elementen ten gronde beoordeeld en heeft rekening gehouden met de criteria zoals die werden bepaald in de vernietigde instructie en zoals die zijn hernomen voor de beoordeling ten gronde van een aanvraag. Met betrekking tot het aangehaalde criterium 2.8A stelt verweerder correct vast dat hun aanvraag niet voldoet aan de voorwaarden voor de toepassing van dit criterium. Het betreft geen voorwaarde inzake de ontvankelijkverklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf doch wel een voorwaarde om het verblijf toe te kennen wegens het aangehaalde element van ‘duurzame lokale verankering in België’. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekers met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. Verzoekers laten na een schending van het gelijkheidsbeginsel aan te tonen. Evenmin wordt de schending van het “niet-discriminatiebeginsel” aangetoond.

Een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN